

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 005336 17 Увп
Бањалука, 13.3.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхине Ћурковића, чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби L. K. д.о.о. П., заступаног по законском заступнику - директору М. Л., који је овластио пуномоћника М. М. адвоката из Б., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 29.10.2015. године Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету забране увоза пошиљке прехранбених производа, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 У 005336 15 У од 2.12.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 13.3.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против рјешења Републичког инспектора за храну број ... од 25.12.2014. године, којим је тужиоцу забрањен увоз пошиљке хране „Г., са роком трајања до 14.01.2015. године, тежине 0,971 kg, у укупној тежини од 851,29 kg, те му наложено враћање пошиљке односно њено уништавање ако се не може вратити пошиљаоцу, а рок за враћање или уништавање је 8 дана од дана достављања рјешења, при чему жалба не одлаже његово извршење.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је у оспореном акту правилно констатовано да производ „Г.“ који је био предмет увоза, прелази границе референтне вриједности од максимално 5 g/kg, сходно Анексу IV (како је наведено) Правилника о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењој за исхрану људи („Службени гласник БиХ“ број 83/08), што значи да је првостепени орган правилно утврдио да је количина фосфата у том производу изнад максимално дозвољене границе, јер је према члану 20. Правилника о уситњеном месу, полупроизводима и производима од меса („Службени гласник БиХ“ број 82/13, у даљем тексту: Правилник о производима од меса) прописано да се у производњи као додатни састојци употребљавају адитиви у складу са Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, тако да су у наведеном анексу назначене максималне употребне

количине које се односе на храну која се спрема за конзумирање и припремљена, слиједећи упуства произвођача, при чему је у дијелу табеле који се односи на назив хране за „месни производ“, под „Е 340“ под називом „Монокалиј фосфат“ означено да је максимални ниво 5 g/kg, а назначене максималне количине фосфорне киселине и фосфата се могу додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5). Како према том анексу произилази да је укупни максимални ниво адитива „Е 340“ 5 g/kg, која максимална количина се односи на то било да се ради о појединачном адитиву или његовој комбинацији са другим адитивом, закључено је да је неоснован тужбени навод да је требало утрђивати само додатне фосфате, јер да су наводно (што тужилац сматра) само они забрањени преко одређене границе, а то из разлога што појам „додатни фосфати“ тај правилник и не помиње, већ помиње употребу адитива појединачно, како су прецизирани у табели тог анекса или пак у комбинацији, имајући у виду да је тим правилником јасно назначено која врста адитива је могућа као додатни састојак и у којој максималној количини, која према одредбама тог анекса представља лимит без обзира да ли се ради о уносу појединачног адитива или у његовој комбинацији са другим адитивом. Како је анализом узорака наведене пошиљке предметног производа, извршеној од стране ЈЗУ „Институт за заштиту здравља“ Бањалука дана 1.11.2014. године, утврђена вриједност садржаја фосфата од 6,9 g/kg, те суперанализом „Института за хигијену и технологију меса“ из Београда дана 18.12.2014. године утврђено да вриједност садржаја фосфата износи 6,7 g/kg, оспорени акт којим је одбијена жалба на првостепено рјешење којим је тужиоцу забрањен увоз наведеног прехранбеног производа, је законит, код чињенице да је првостепено рјешење донесено у складу са овлашћењима Републичког инспектора за храну, предвиђеним чланом 57. став 1. тачка 2. Закона о инспекцијама у Републици Српској („Службени гласник РС“ број 74/10, 109/12 и 117/12, у даљем тексту: важећи Закон о инспекцијама).

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост, због повреде материјалног прописа и прописа о поступку од утицаја на рјешење ствари. Истиче да су у поступку доношења оспореног акта игнорисани приложени докази, прије свега акт Агенције за сигурност хране БиХ број ... од 17.12.2014. године, којим је дато тумачење за употребу адитива, као референтне институције за тај посао, а суд је у побијаној пресуди погријешно јер је помињао комбинацију адитива, а у суштини је ријеч о природним односно већ постојећим фосфатима у месу, са онима који се додају и који представљају адитиве, имајући у виду да то тумачење референтне институције иде у прилог да оспорени акт није правилан. Како је чланом 4. Правилника о производима од меса, дефинисан појам „садржај укупних фосфата“, а употреба прехранбених адитива у производњи производа од меса, као и за друге категорије прехранбених производа је регулисана Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, с тим да је употреба фосфорне киселине и фосфата као прехранбених адитива који се додају намјенски у технолошком процесу производње регулисана Правилником о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни („Службени гласник БиХ“ број 83/08) у којем су прописани захтјеви за поједине категорије хране који морају бити испуњени у производњи и промету, тако да су у Анексу IV тог правилниканих прописане максималне количине фосфорне киселине и фосфата које се могу додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5), те да за категорију производа од меса максимално дозвољена количина додатих прехранбених адитива, који се могу додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5) је 5 g/kg, сматра да је у случају вршења контроле производа од меса на присуство наведених фосфата (изражених као P_2O_5), потребно у лабораторијском извјештају о резултатима испитивања раздвојити

присуство датих од укупних фосфата, односно детерминисати додате фосфате. У конкретном случају је мишљења да првостепени орган није утврдио количину доданих фосфата, то јест није их издвојио од укупно утврђених фосфата, а додати фосфати су само они који су забрањени преко одређене границе. Додаје да је одредбом члана 252. тачка 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) прописано да се ништавим оглашава рјешење чије извршење није могуће, па с обзиром да првостепено рјешење није могуће извршити, јер се више нема шта ни вратити ни уништити, из разлога што на концу не постоји више ни његов захтјев за одобравање увоза, то рјешење сматра ништавим. С тим у вези истиче да, поред парадокса да првостепено рјешење датира прије акта из којег извире, оно садржи и још један битан детаљ, то јест да се приликом спровођења мјера из диспозитива тог рјешења, како то стоји у другом пасусу на другој страници рјешења, водило рачуна о Наредби о забрани промета намирница произвођача „П.“ И. из Македоније, које је он увезао, које су, како је у тој наредби наведено, штетне за здравље људи због повећане количине фосфата, иако та наредба на дан 25.5.2015. године, у вријеме када је донесено „измијењено“ првостепено рјешење, није била на правној снази, јер је укинута Наредбом број ... од 26.12.2014. године, при чему је чињеница да су управо анализе на којима је засновано првостепено рјешење биле повод да се донесе Наредба о забрани промета тих производа. Стога је мишљења да се ради о правном насиљу, јер је прво на основу анализа које су у поступку утврђене, донесена Наредба о забрани промета, да би онда у том истом поступку та наредба послужила као основ за рјешавање, односно чињеница о којој се води рачуна. Поред тога наводи да оспорени акт није законит због тога што тужени није цијенио жалбене разлоге, нити их је довео у везу са достављеним доказима, нити је доказе посебно цијенио и доводио их у везу са другим доказима, већ је поновио наводе првостепеног органа, који није нашао за сходно да га као странку позове, чиме је прекршио његово право да буде саслушан, нарочито у ситуацији када му се намећу какве обавезе, након чега у управном поступку није ни одлучено о жалбеним наводима, нити је о њима одлучивано у судском поступку, тако да је и суд занемарио да он није саслушан у својству странке у првостепеном поступку, чиме су учињене повреде основних начела ЗОУП-а. Додаје да је у судском поступку захтијевао да се као доказ изведе приклапање и читање списка који се пред истим судом води под бројем 12 0 У 005075 15 У, о којем захтјеву нижестепени суд није одлучио, а такође је тражио да суд закаже усмену расправу, о којем захтјеву суд исто није одлучио, па се стиче утисак да управо из тог разлога суд није могао утврдити повољну чињеничну базу за извођење закључака који би довели до законите одлуке. Како је оспорени акт, као другостепено рјешење, донесен тек по тужби због „ћутања администрације“, сматра да је основан његов захтјев за накнаду трошкова које је имао за покретање управног спора, о чему суд у побијаној пресуди такође није одлучио, иако је био у обавези да то учини. Због свега наведеног, предлаже да се предметни захтјев уважи и побијана пресуда преиначи уважењем тужбе, или пак да се пресуда укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање, те тужени обавезе на плаћање трошкова поступка, према трошковнику за састав предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у складу са Тарифом о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 68/05), у износу од 1.125,00 КМ.

Накнадним поднеском од 11.12.2018. године, тужилац је предложио да се као доказ у поступку изведе Налаз и стручно мишљење од 4.9.2017. године овлашћеног судског вјештака технолошке струке, др сци. Н. Д. дипломираног инжењера из Бањалуке, који је дат у вези извјештаја ЈЗУ „Институт за јавно здравство РС“ Бањалука о резултатима хемијског испитивања предметних прехранбених производа, који приједлог

је образложио тиме да се ради о доказу који се појавио тек након подношења предметног захтјева, због чега тај доказ сматра битним за одлучивање у предметној правној ствари.

Тужени у одговору на захтјев понавља разлоге оспореног акта, истичући да је добијеним резултатима лабораторијске анализе, који су потврђени резултатима суперанализе, утврђено да је количина фосфата у контролисаном производу изнад максимално дозвољене границе, сходно чему позивање тужиоца на погрешно тумачење Правилника о производима од меса, у вези са Анексом IV Правилника о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни, није основано, јер се према мишљењу тужиоца максимална дозвољена количина односи само на додатне фосфате те па да је потребно утврдити количину додатних фосфата, на супрот чему истиче да не постоји акредитована лабораторијска метода којом би било могуће детерминисати додате од укупних фосфата. Наглашава да су у Правилнику о производима од меса, у Анексу V, који се налази у прилогу тог правилника, побројане методе испитивања производа од меса, а није наведена метода којом би било могуће утврдити количину додатних фосфата, јер таква метода не постоји, па је у том анексу наведена метода „BAS ISO 13730“ за одређивање садржаја укупног фосфора, која је и кориштена приликом утврђивања садржаја фосфата у конкретном случају, што је видљиво из садржаја анализе и суперанализе које су доставиле овлаштене лабораторије. Даље наводи да нису разумљиви приговори тужиоца да је првостепено рјешење ништаво због немогућности извршења, јер је тим рјешењем забрањен увоз предметних производа са роком трајања до 14.1.2015. године, у којима је утврђен повећан садржај фосфата, што значи да се извршење тог рјешења састоји у немогућности увоза предметних производа управо због чињенице да садрже количине фосфата преко дозвољене границе које могу бити штетне за људско здравље. Такође сматра неоснованим наводе тужиоца да су учињене повреде одредаба поступка тиме што суд није одржао усмену расправу коју је тужилац предлагао, будући да суд може ако сматра потребним, да одржи усмену расправу, што није обавеза суда, тако да чињеница да усмена расправа није одржана не представља повреду одредаба поступка. Исто тако сматра неоснованим приговоре тужиоца да у жалбеном поступку није одлучено о жалбеним наводима, јер су сви жалбени наводи цијењени појединачно и у вези са другим доказима, при чему је утврђено да су жалбени наводи без основа, па да достављени докази не могу утицати на другачије рјешавање предметне управне ствари. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из садржаја управног списка произилази да је првостепеним рјешењем Републичког инспектора за храну број ... од 25.12.2014. године, донесеним у поновљеном управном поступку, а у извршењу рјешења туженог од 4.5.2015. године којим је усвојена жалба тужиоца изјављена на рјешење истог првостепеног органа (које рјешење је носило исти број и датум као и првостепено рјешење које чини правно јединство са оспореним актом), забрањен тужиоцу увоз пошиљке предметних производа, чији рок трајања је до 14.1.2015. године, тежине 0,971 kg, у укупној тежини од 851,29 kg, те наложено тужиоцу враћање те пошиљке пошиљаоцу, односно њено уништавање ако се не може вратити пошиљаоцу. Првостепено рјешење које чини правно јединство са оспореним актом, заснива се на анализи извршеној, од стране ЈЗУ „Института за заштиту здравља“ Бањалуке од 1.11.2014. године којом је утврђено да је у тим производима

нађена вриједност садржаја фосфата од 6,9 g/kg а и на суперанализи урађеној од стране „Института за хигијену и технологију меса“ из Београда од 8.12.2014. године према којој вриједност садржаја фосфата износи 6,7 g/kg. Сходно томе је дато мишљење да утврђена вриједност садржаја фосфата није у границама референтне вриједности према Правилнику о производима од меса, те је закључено да се у тим производима ради о већем садржају фосфата од дозвољених, па тако да је у образложењу рјешења наведено да се водило рачуна и о томе да је Наредбом о забрани промета намирница произвођача „П.“ И., Македонија („Службени гласник Републике Српске“ број 109/14), забрањена даља трговина спорних производа који су штетни за здравље људи због повећане количине фосфата, за које поступање по тој наредби је задужена Републичка управа за инспекцијске послове. Позивом на члан 81. став 13. алинеја 1. и 2. Закона о инспекцијама у Републици Српској („Службени гласник РС“ број 113/05 и 1/08, у даљем тексту: ранији Закон) која одредба се примјењује према члану 88. важећег Закона о инспекцијама којим је предвиђено да ступањем на снагу тог важећег закона престаје да важи ранији Закон, осим одредаба члана 57. до 82. тог закона које ће се примјењивати до доношења посебних материјалних прописа којима се уређују инспекцијски надзори у одређеној области, уколико нису у супротности са важећим Законом о инспекцијама, која одредба ранијег Закона се односи на забрану и промет неисправних производа под здравствено-санитарним надзором и наређивање њиховог повлачења из промета, је одлучено као у диспозитиву првостепеног рјешења. То рјешење је потврђено оспореним актом, позивом на одредбе члана 20. Правилника о производима од меса, којим је прописано да се у производњи производа као додатни састојци употребљавају адитиви у складу са Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, односно Правилником о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни („Службени гласник БиХ“ број 83/08), којим у Анексу IV прописана максимална количина фосфорне киселине и фосфата, тако да се могу додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5), која је за месне производе 5 g/kg, па како је утврђено да предметни производ има вриједност садржаја фосфата која није у границама референтне вриједности од максимално 5 g/kg, жалба тужиоца је одбијена као неоснована. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложењу ове пресуде.

Законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева.

Правилником о производима од меса, су у смислу члана 1. тог правилника, прописани основни услови који морају бити испуњени за уситњено месо, полупроизоде и производе од меса, у производњи и промету, при чему је у члану 4. тог правилника, под цц) наведено да су производи од меса производи који су добивени прерадом меса или даљом прерадом таквих прерађених производа, тако да попречни пресјек показује да производ више нема својство свјежег меса, а под фф) је наведено да је прехранбени адитив свака материја познатог хемијског састава која се уобичајено не употребљава као храна сама за себе, нити је типичан састојак хране, без обзира на прехранбену вриједност, а додаје се намјенски са циљем побољшања технолошких и органолептичких својстава хране у технолошком поступку производње, током припреме, обраде, дораде, прераде, обликовања, паковања, транспорта и чувања, што доводи или се може очекивати да доведе да он сам или његов секундарни производ директно или индиректно постаје састојак те хране. Под тачком ххх) истог члана тог правилника, наведено је да садржај укупних фосфата, изражен као проценат фосфор - пентоксида, јесте вриједност добијена множењем садржаја укупног фосфора (природног и додатог) у производу стехиометријским фактором 2,29 (садржај укупних фосфата у % = % укупног фосфора x

2,29). Чланом 20. истог правилника је прописано да се у производњи производа, као додатни састојци употребљавају адитиви у складу са Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи („Службени гласник БиХ“ број 83/08), којим правилником је између осталог наведено у члану 17. да сви прехранбени адитиви који се употребљавају и продају у БиХ морају бити усклађени са захтјевима тог правилника, као и осталих појединачних правилника који чине узајамно везан сет прописа о прехранбеним адитивима. Правилником о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни („Службени гласник БиХ“ број 83/08) се регулише употреба прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни, при чему су у Анексу IV тог правилника назначене максималне употребне количине које се односе на храну која је спремна за конзумирање и припремљена, слиједећи упутства произвођача, тако да је под „Е 340“ наведена садржина Монокалиј фосфата - од 5 g/kg у месним производима, с тим да се назначене максималне количине фосфорне киселине и фосфата могу додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5).

Према томе, како је у конкретном случају извршеном анализом од стране ЈЗУ „Институт за јавно здравство“ Бањалука, а и суперанализом извршеном од стране „Института за хигијену и технологију меса“ из Београд, утврђен садржај укупног фосфора (изражен као P_2O_5) који прелази максималну количину прописану Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, односно Правилником о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни, која је предвиђена од 5 g/kg, тако да према извршеној анализи ЈЗУ „Институт за јавно здравство Републике Српске“ Бањалука износи 6,9 g/kg а према суперанализи „Института за хигијену и технологију меса“ из Београда износи 6,7 g/kg, и по мишљењу овог суда је правилно утврђено да вриједност садржаја фосфата није у граници референтне вриједности према Правилнику о производима од меса, у вези са Правилником о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, односно Правилником о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни, тачније Анексом IV тог правилника.

Како је у Анексу V Правилника о производима од меса, као референтна метода за испитивање производа од меса, предвиђена метода „BAS ISO 13730“ за одређивање управо садржаја укупног фосфора, која је и примијењена у конкретном случају, па имајући у виду да тај правилник предвиђа садржај укупних фосфата изражен као проценат фосфор пентоксида, што представља вриједност добијену множењем садржаја укупног фосфора (природног и додатог) у производу стехиометријским фактором, како је то предвиђено у члану 4. тачка xxx) тог правилника, код чињенице да су у Анексу IV Правилника о употреби прехранбених адитива, осим боја и заслађивача у храни, који правилник се примјењује у складу са чланом 20. Правилника о производима од меса и чланом 17. Правилника о условима употребе прехранбених адитива у храни намијењеној за исхрану људи, назначене максималне употребне количине које се односе на храну која је спремна за конзумирање и припремљена, тако да је за месне производе предвиђена максимална употребна количина Монокалиј фосфата од 5 g/kg, која максимална количина се може додати појединачно или у комбинацији (изражени као P_2O_5), без утицаја се указују наводи тужиоца да је у конкретном случају требало утврђивати посебно додате адитиве у односу на природне састојке фосфорне киселине у месу.

Сходно томе, у поступку доношења оспореног акта је правилно примијењено материјално право, тако да је оспорени акт правилно потврђен побијаном пресудом, о чему су у њеном образложењу дати довољно јасни и аргументовани разлози, који се не

могу довести у сумњу наводима захтјева. При томе треба истаћи да како је у предметним производима утврђена вриједност садржаја фосфата која прелази референтне вриједности према наведеним правилницима, без утицаја је и позивање тужиоца на то да је Наредба о забрани промета намирница произвођача „П.“ И. Македонија, број ... од 5.12.2014. године (објављена у „Службеном гласнику Републике Српске“ број 109/14) која је наведена у образложењу првостепеног рјешења, стављена ван снаге Наредбом број ... од 26.12.2014. године (објављеној у „Службеном гласнику Републике Српске“ број 118/14) у којој наредби, узгред речено, и није наведено зашто се претходна наредба ставља ван снаге.

Како суд законитост оспореног акта испитује на подлози чињеница утврђених у управном поступку, у смислу члана 29. став 1. ЗУС-а, како је то и учињено у конкретном случају од стране нижестепеног суда у побијаној пресуди, на другачије одлучивање не може утицати ни позивање тужиоца на тумачење Агенције за сигурност хране БиХ број ... од 17.12.2014. године, које је дато на тражење тужиоца, у којем је између осталог наведено да када се обавља контрола од меса на присуство додате фосфорне киселине и фосфата у производима од меса који су спремни за конзумирање и припремљени, потребно је у лабораторијском извјештају о резултатима испитивања раздвојити присуство додатих од укупних фосфата, односно детерминисати додате фосфате (изражене као P_2O_5), а то из разлога што је у конкретном случају и примијењена референтна метода „BAS ISO 13730“ за одређивање садржаја укупног фосфора. Сходно томе, без утицаја је и позивање тужиоца на Извјештај о испитивању са резултатима лабораторијских испитивања број ... од 22.12.2014. године, урађен од стране ЈУО Ветеринарски институт Републике Српске „Др Васо Бутозан“ Бањалука., у којем су издвојени додати фосфати изражени као P_2O_5 од природних, везано за идентичне производе истог произвођача, са датумом производње 30.11.2014. године а роком употребе 13.2.2015. године.

Такође на другачије одлучивање не може утицати ни накнадни доказ о вјештачењу од стране овлаштеног судског вјештака технолошке струке, др сци. Н. Д. од 4.9.2017. године, који је тужилац приложио уз предметни захтјев, јер тај доказ није био предмет управног поступка нити управног спора, па једино може бити основ за понављање управног поступка, у смислу члана 234. тачка 1. ЗОУП-а, уз испуњавање и осталих услова предвиђених тим законом за понављање управног поступка, што није предмет испитивања од стране овог суда.

Како је чланом 192. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, у даљем тексту: ЗПП), који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, прописано да ако је суд пропустио да одлучи о дијелу захтјева или о свим захтјевима о којима се мора одлучити пресудом, а који су већ расправљени, странка може у року од 30 дана од пријема пресуде да предложи парничном суду да се изврши допуна пресуде, то на законитост побијане пресуде није од утицаја ни што њома није одлучено о трошковима поступка које је тужилац тражио у тужби, која је првобитно поднесена због „ћутања администрације“ у смислу члана 17. став 1. ЗУС-а, коју је тужилац сходно члану 23. став 1. и 3. истог закона проширио на оспорени акт. Исто то се односи и на захтјев тужиоца изражен у тужби којим је потраживао накнаду штете, у смислу члана 11. ЗУС-а према којем се у управном спору може тражити и накнада штете која је тужиоцу нанесена у извршењу управног акта који се оспорава, под условом да тужилац тражи и поништај

управног акта, па тако да се и о том захтјеву може одлучити допунском пресудом од стране нижестепеног суда, уколико су испуњени услови из члана 192. став 1. ЗПП-а.

Како је побијаном пресудом тужба одбијена као неоснована, то ни што нижестепени суд није одржао усмену расправу коју је тужилац предлагао, не представља повреду правила поступка, јер се усмена расправа у управним споровима само изузетно одржава, у смислу одредбе члана 25. став 2. ЗУС-а због сложености спорне ствари или ако суд нађе да је то потребно ради бољег разјашњења ствари, па како нижестепени суд није нашао да се ради о тако сложеној управној ствари због које би било неопходно одржавање усмене расправе, расправу није ни одржао, јер се њеним одржавањем ни у чему не би битније разјаснило чињенично стање. Такође, како је чланом 129. тачка 2. ЗОУП-а прописано да орган може по скраћеном поступку ријешити ствар ако се стање ствари може утврдити на основу службених података којима орган располаже а није потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса, имајући у виду да је тужилац потписао записник о извршеном инспекцијском прегледу, те му и достављене извршене анализе производа, произилази да не стоји ни приговор тужиоца да му у поступку доношења оспореног акта није омогућено учешће у поступку, у смислу одредаба ЗОУП-а, код чињенице да је на првостепено рјешење изјављивао жалбу, о којој је одлучено оспореним актом, који је потврђен побијаном пресудом.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, како ни остали приговори тужиоца нису од утицаја на другачије одлучивање, произилази да побијаном пресудом нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а који би били од утицаја на њену законитост, па тако да се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Будући да је захтјев тужиоца одбијен, то му сходно одредбама члана 49а. ЗУС-а не припада право на накнаду трошкова састављања захтјева по пуномоћнику адвокату, те је и тај захтјев тужиоца одбијен као неоснован.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић